

Ez a föld már rég nem a miénk – vagy véges, rövid időn belül nem lesz a miénk. Azé sem, aki megműveli, azé pedig végképp nem, aki már nem műveli meg. Azé sem, aki csak áll a határban, végignézi rajta könnybe lábadt szemekkel, és nem tud mozdulni sem, még meg sem tudja érinteni. Az áll ott, akit szívtak, csesegettek majd' húsz évig azért, hogy visszakaphassa azt, amiért az ükapja, dédapja, nagyapja, apja vagy – újabban – a fia dolgozott. Áll ott egy fa alatt, ha még tud állni, és annyi. Most meg jönnek neki, hogy félik a földjét... [Pedi g túlélte, az istenbe is!](#)
Mégse az övé.

Nekem nincs földem,

de jön, hogy kínomban nevessek. Nevetek, kínosan vigyorgok itt szerencsétlenül, hiszen annyira nevetséges, hogy többet „művelték” ezt a földet tintával, pecséttel, írógéppel, papírral, számítógéppel, mint ekével és kapával. Azt nevetem kínomban, hogy azok, akik nem adták vissza, most félik! Azt nevetem, hogy nemcsak földről volt itt szó az elmúlt huszonnégy évben, hanem épületekről, mentalitásról, kultúráról és másokról, hogy azt félik, ami már nem ér!

el nem viszik.

Még ha utána is jönnek. Azon is csak fájdalmasan lehet nevetni, hogy most, néhány napja indult a földeladási botrány az új, az országra kényszerített törvény miatt, holott korábban is voltak hasonlóak, hiszen egyik földtörvény nevetségesebb és kártékonyabb volt, mint a másik.

Abban viszont egészen biztos lehetsz – legalábbis azok, akiknek van még földjük –, hogy meg fognak jelenni fényesre vikszolt félcipős, fehérfogú emberek, akik kérik majd a földedet, a tiedet, az őseidét, s te már odaadod, nevetve, hiszen eltelt már annyi év, már legalább százötven. Legalábbis ezzel a felkiáltással csörrented össze a söröskorsódat boldog-boldogtalannal, boldogtalanul, úgy, ahogy vagy. Együtt másokkal, akiknek szintén nem maradt semmijük, akik ugyanúgy feladtak már mindent, mint mi, én, te vagy ti.

Tegyetek hát belátásokat szerint.

Ahogy gondoljátok. Nevessetek, sírjatok ezen a kutyakomédián. A rög nem köt már, a kő sem marad, csak mi kötődünk, mi maradunk esetleg hozzá – ha még kötődünk valahogy vagy valahol, ha még maradunk, ha még túlélőknek aposztrofáljuk egyre nevetségesebben magunkat, titeket, bennünket. Nem fogja számon kérni rajtunk az utókor, hogy hová herdáltuk el, mert talán meg fogják érteni ők is, hogy ez a föld... ezt a földet... ezt már csak tintával, papíron, számítógépen.